

УДК 347.998.8.06:346.545](83)(045)

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2021.1.43>**Сергій Єдаменко,**

суддя

Кіровського районного суду міста Дніпропетровська

СУД ІЗ ЗАХИСТУ ВІЛЬНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ В ЧИЛІ

Стаття присвячена дослідженню досвіду організації та діяльності спеціалізованого суду із захисту вільної конкуренції в Чилі. Важливість цієї теми для вітчизняної науки пов'язана з активним обговоренням запровадження особливого порядку розгляду конкурентних спорів.

Спеціалізований суд із захисту вільної конкуренції в Чилі було засновано в 2003 році. Створення окремого суду для розгляду антимонопольних спорів викликане, з одного боку, тим, що захист ліберальної моделі економіки є пріоритетом для цієї країни, з іншого боку, в Чилі відсутня окрема система адміністративних та господарських судів, через що є потреба у створенні спеціалізованих судових установ. Чилійський суд із захисту вільної конкуренції складається з п'яти членів, які призначаються президентом країни на шість років з можливістю повторного перепризначення. Також призначається двоє заступників. Склад суду частково оновлюється кожні два роки. Кандидатури для призначення членів вносить Верховний суд за результатами конкурсу. Двоє членів суду мають бути фахівцями у сфері вільної конкуренції, а ще двоє – професійними юристами. По одному з двох заступників також мають представляти відповідні фахові групи. Керівну роль щодо суду із захисту вільної конкуренції відіграє Верховний суд Чилі, у якому може бути оскаржене рішення Трибуналу по суті. Відповідно до іспаномовної літератури, чилійський суд із захисту вільної конкуренції належить до спеціалізованих адміністративних судів, при цьому відзначається здійснення ним окремих функцій, які радше притаманні виконавчим органам влади, аніж судовим установам.

Серед головних переваг запровадження спеціалізованого суду із захисту вільної конкуренції – поглиблена спеціалізація суддів, їхня обізнаність у особливостях економічних процесів, докладне знання антимонопольного законодавства, прогнозована судова практика. Серед недоліків чилійської системи – залежність суддів від політичної системи, обмеження можливостей щодо оскарження рішень цього суду. У результаті дослідження зроблено висновок про недоцільність утворення окремої судової установи із захисту конкуренції в Україні, проте запропоновано докладно вивчити можливість утворення спеціалізованих судових палат для розгляду відповідних справ.

Ключові слова: економічна конкуренція, судова система, антимонопольне законодавство, трибунал із захисту конкуренції, судова система Чилі.

Постановка проблеми. У ході реформування судової системи України лунають ідеї щодо подальшого поглиблення спеціалізації судів та створення спеціальних установ для вирішення спорів в антимонопольній сфері. Так, під час обговорення робочою групою Комісії з питань правової реформи при Президенті Концепції удосконалення законодавства про судоустрій у грудні 2019 року було висловлено ідею створення в Україні Вищого спеціалізованого суду з питань захисту конкуренції [1]. Далі, на початку 2020 року, народним депутатом Л.А. Буймістер був унесений на розгляд Верховної Ради України законопроект № 2742, що передбачав створення на базі Вищого суду з питань інтелектуальної власності судової установи з розширеною компетенцією – Вищого суду з питань інтелектуальної власності та економічної конкуренції [2].

Надалі ідея запровадження такої інституції не дістала підтримки ані в політичних

колах, ані серед представників судової влади, проте є очевидним, що питання реформування процедури судового розгляду спорів у сфері захисту конкуренції з'явилося у порядку денному і воно, беззаперечно, матиме подальше обговорення.

Через це доцільним є дослідження досвіду інших країн, що вже запровадили спеціалізовані юрисдикційні установи для розгляду спорів щодо захисту вільної конкуренції. Одним із таких прикладів може бути латиноамериканська країна Чилі, де функціонує окремий суд для вирішення спорів в антимонопольній сфері – Трибунал із захисту вільної конкуренції.

Попри територіальну віддаленість Республіки Чилі, досвід цієї країни має бути цікавим з огляду на її історичне минуле та досвід переходу від авторитарної моделі управління до демократії, що супроводжувався розвитком ліберальної моделі економіки, створенням привабливого інвестиційного клімату та реформуванням судової системи, яка має

найбільший авторитет в південноамериканському регіоні.

Також слід відзначити, що саме метод порівняльних досліджень надає унікальну можливість перед запровадженням будь-яких моделей регулювання суспільних відносин у вітчизняному правовому полі здійснити аналіз практики їх застосування в інших країнах та на іноземних територіях, виокремити переваги та недоліки їх застосування і, нарешті, дійти висновків щодо доцільності запровадження певного інституту в нашій державі та його оптимальних умов та механізмів діяльності.

Через це важливим напрямом української правничої науки мають стати порівняльні дослідження досвіду саме латиноамериканських країн, які пережили досвід транзиту від авторитаризму до демократизації, лібералізації економіки та утвердження принципів верховенства права, яскравим прикладом яких є, зокрема, Республіка Чилі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Докладні дослідження досвіду Чилі як у сфері організації судочинства, так і щодо правового регулювання антимонопольних відносин в українській науці не здійснювалися. Окремі науковці торкалися теми механізмів захисту конкуренції, які застосовуються у світі. Так, наприклад, у роботі Т. Швидкої «Історія становлення і формування конкурентного законодавства (Іноземний досвід)» робиться огляд американської та європейської моделей екологічного правосуддя, де згадується, зокрема, антимонопольне законодавство Чилі [3, с. 51].

В англійській літературі тема створення суду із захисту конкуренції Чилі обмежено оглядалася в загальному контексті антимонопольного правосуддя. Так, у порівняльному дослідженні Eleanor M. Fox, Michael J. Trebilcock «The Design of Competition Law Institutions and the Global Convergence of Process Norms. The GAL Competition Project» серед прикладів різних країн згадується чилійський Трибунал у сфері захисту вільної конкуренції та загальна система органів у сфері запобігання зловживанням монополюючим становищем [4, с. 26–27, 48–49, 64].

Разом із тим за час діяльності Трибуналу із захисту вільної конкуренції в Чилі в іспаномовній дослідницькій літературі накопичено широкий цикл публікацій щодо проблемних питань його запровадження та функціонування. Так, велика робота Маурісіо Сантібаньеса «Вивчення змін до Закону № 211 про вільну конкуренцію і, зокрема, щодо Суду для захисту вільної конкуренції» присвячена докладному аналізу передумов рефор-

мування антимонопольного законодавства та особливостям нової структури управління у цій сфері [5]. Докладний огляд діяльності Трибуналу виконано Анною Марією Северін Онорато у роботі «Суд із захисту вільної конкуренції та скарги з приводу неконституційності» [6]. Проблемні питання статусу цього судового органу висвітлювали автори Есіо Коста Корделья, а також Пабло Фуензалида та Маріо Вальдеррама. Вплив практики Верховного суду Чилі на діяльність Суду з питань захисту вільної конкуренції досліджувала Софія Ромеро Родрігез.

Разом із тим залишається відкритим питання оцінки ефективності виділення такого суду в самостійну ланку судової влади та доцільності поширення цієї практики за межами Чилі.

Метою статті є дослідження досвіду Республіки Чилі щодо створення та діяльності спеціалізованого антимонопольного суду – Трибуналу із захисту вільної конкуренції – з метою оцінювання перспектив удосконалення системи судочинства в Україні шляхом створення окремої судової установи у цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Основи сучасного антимонопольного законодавства в Чилі було закладено 1973 року, коли в результаті приходу до влади Августо Піночета було започатковано заходи з лібералізації економіки. Як відзначає Франциско Сальгеро, ухвалення закону «Про захист вільної конкуренції» (далі – Закон № 211, на момент набуття чинності він був запроваджений декретом) було покликане забезпечити подолання монополізму, надмірного урядового протекціонізму та втручання уряду в діяльність крупних компаній [7, с. 19 – 20].

Законом № 19.911 було модифіковано Закон № 211 та створено Трибунал із захисту вільної конкуренції (іспанською – Tribunal de defensa de la libre competencia). У цьому контексті потрібно одразу зауважити, що в Чилі словом «трибунал» називають суди, що розглядають справи колегіально, на відміну від судів з одноосібним розглядом справ, які називаються «juzgado». Слово «трибунал» взагалі не має в іспанській мові натяку на надзвичайний чи особливий характер суду. Тож далі переклад назви цього органу українською мовою буде подаватися як «суд» чи «трибунал» без зміни смислового навантаження.

Відповідно до ст. 5 Закону № 211 (в чинній редакції), суд із захисту вільної конкуренції є спеціальним незалежним юрисдикційним (судовим) органом, який директивно та економічно підпорядковується Верхо-

вному суду та покликаній попереджати, усувати порушення вільної конкуренції та накладати за них стягнення [8].

Суд із захисту вільної конкуренції є єдиним для всієї країни та розташований в столиці Чилі Сантьяго, що закріплено в ст. 8 Закону № 211 [8].

Згідно зі ст. 6 Закону № 211, Трибунал складається з п'ятьох діючих членів: президента, який є адвокатом та має бути визнаним фахівцем чи академіком у сфері вільної конкуренції чи комерційного права, та чотирьох університетських фахівців, двоє з яких мають бути фахівцями у галузі права, а інші двоє – спеціалістами у сфері вільної економіки. Також призначається двоє заступників: один – адвокат, а інший – випускник чи бакалавр з економічних наук [8]. Термін «випускник» (іспанською – «licenciado en Ciencias») означає освітній рівень, який можливо здобути лише в одному з 18 чилійських університетів.

Президент суду повинен мати щонайменше десятирічний стаж у відповідній сфері. Він призначається на посаду Президентом Чилі з-поміж п'ятьох кандидатур, запропонованих Верховним судом за результатами публічного конкурсу. Інші члени Трибуналу призначаються за змішаною процедурою: двоє членів суду (фахівець у галузі права та фахівець у галузі економіки) визначаються Радою Центрального банку, ще двоє – призначаються Президентом республіки з поданих йому Радою Центрального банку списків. На вакансії фахівця у сфері права та фахівця у сфері економіки подаються окремі списки, кожен з яких має містити по три претенденти. При цьому як члени Трибуналу, визначені Радою Центрального банку, так і претенденти на призначення, подані на розгляд главі держави, визначаються за результатами конкурсу [8].

Заступник члена Трибуналу, який є адвокатом, також призначається Президентом країни, тоді як інший заступник, який є фахівцем в економічній сфері, визначається Радою Центрального банку. Ці призначення також потребують проведення конкурсу [8].

Незалежно від суб'єкта призначення, всі члени Трибуналу мають назву «міністри», яка є характерною для чилійських суддів вищого рівня (починаючи від апеляційних судів) і не є ознакою належності до виконавчої влади.

Підставами для звільнення членів Суду із захисту вільної конкуренції є закінчення строку їхніх повноважень, неможливість виконання обов'язків за станом здоров'я три місяці поспіль чи шість місяців на рік, відставка чи відсторонення Верховним судом

через очевидне невиконання обов'язків або порушення вимог несумісності, визначених Законом № 211 [8].

На думку Маурісіо Сантібаньеса, неможливість звільнення члена Трибуналу із захисту вільної конкуренції, крім випадків, встановлених законом, свідчить про дотримання стосовно них принципу незмінюваності [5, с. 73-74].

Разом із тим такий підхід не є беззапечним, оскільки важливою ознакою принципу незмінюваності суддів є не лише умови їхнього дострокового звільнення, а й гарантія того, що вони не діятимуть, виконуючи свої функції, під впливом очікування повторного призначення. Саме це є головною гарантією незалежності суддів, яка і є підставою для запровадження принципу незмінюваності суддів.

Члени чилійського Суду із захисту вільної конкуренції мають право на одне повторне перепризначення, тож не можна стверджувати, що вони цілком звільнені від політичного впливу, а їхня діяльність опосередковано не визначається настроями керівних політичних сил. У цьому контексті варто окремо зауважити, що питання антимонопольного регулювання стосуються інтересів крупного капіталу, який має зазвичай досить істотний вплив на політиків.

Закон № 211 передбачає ротацию членів Трибуналу кожні два роки [8]. Це більшою мірою свідчить про намагання забезпечити вплив динаміки економічних та суспільних процесів на склад цього органу, ніж має якесь обґрунтування з точки зору організації інституту судової влади.

Компетенція Трибуналу із захисту вільної конкуренції є досить широкою: за ініціативою національного економічного прокурора чи сторін відповідного провадження одержувати відомості про обставини, які можуть свідчити про порушення антимонопольного законодавства, існуючі або очікувані контракти; видавати вказівки загального характеру щодо забезпечення захисту вільної конкуренції, які мають бути розглянуті відповідними особами; пропонувати Президенту країни через відповідного державного міністра змінити або скасувати нормативні акти, які суперечать вільній конкуренції; видавати правові приписи, необхідні для сприяння конкуренції або регулювання фінансових послуг; надавати висновки на запит про операції з концентрації, накладати санкції та інше [8].

З огляду на це серед науковців виникла дискусія щодо статусу цього органу як у судовій системі, так і взагалі в системі гілок влади.

Доктор права Чилійського університету (м. Сантьяго) Есіо Коста Корделья дотримується позиції, що Суд із захисту вільної конкуренції належить до спеціалізованих адміністративних трибуналів [9, с. 161–164].

Натомість Пабло Фуензаліда та Маріо Вальдеррама вказують, що Суд із захисту вільної конкуренції має досить істотні розпорядчі повноваження, а також право ініціювати перегляд нормативних актів, через що він значною мірою діє не як суд, а як адміністративний орган [10, с. 196].

При цьому вказані автори звертають увагу на роль Трибуналу щодо захисту конституційного принципу вільної економіки [10, с. 185 – 186]. Адже, справді, Основний закон Чилі у п. 21 ст. 19 встановлює право розвивати будь-яку господарську діяльність, що не суперечить моралі, громадському порядку чи національній безпеці, поважаючи правові норми, які це регулюють [11].

На ролі Суду із захисту вільної конкуренції у забезпеченні дотримання конституційних принципів наголошує Анна Марія Северін Онорато, яка відзначає, що, хоча цей суд і не має повноважень безпосередньо вирішувати питання щодо конституційності правових актів, він має ініціювати через належну процедуру розгляд цього питання Конституційним трибуналом Чилі [6].

Водночас є беззаперечним і вплив Суду із захисту вільної конкуренції на правове регулювання економічних відносин: наприклад, у роботі Альваро Фьєрро описується вплив рішень цього суду на індустрію платіжних карток, який фактично став нормотворчим [12].

Повертаючись безпосередньо до діяльності Суду, слід додати, що провадження у суді відбувається переважно в письмовому порядку та розпочинається за ініціативою національного економічного прокурора чи зацікавленої особи (в останньому випадку невідкладно повідомляється національний економічний прокурор). Під час розгляду справи сторони подають відповідні докази та пояснення. За результатами розгляду справи ухвалюється рішення, в якому зазначаються не лише фактичні обставини та норми права, а й економічне обґрунтування [8].

Згідно зі ст. 9 Закону № 211, кворум на засіданні Суду із захисту вільної конкуренції складає три особи, при цьому рішення мають прийматися більшістю голосів. Якщо в засіданні бере участь парна кількість членів, а голоси поділяються навпіл, вирішальним є голос головуючого. Закон № 211 передбачає, що в рішенні вказуються підстави голо-

сування членів Трибуналу, які залишилися у меншості [8].

Докладна інформація щодо діяльності Суду із захисту вільної конкуренції подана на його власному вебсайті: https://www.tdlc.cl/nuevo_tdlc/ [13].

Порядок оскарження рішень Суду із захисту вільної конкуренції також має свої особливості: Закон № 211 визначає, що рішення Трибуналу по суті справи може переглядати лише Верховний суд Чилі [8]. Через це виникла дискусія, у якому суді мають оскаржуватися судові рішення з процедурних питань: в апеляційному суді Сантьяго (як у випадку з іншими спеціалізованими судами) чи також у вищій чилійській судовій установі [5, с. 171-174].

Повноваження Верховного суду Чилі з перегляду рішень Трибуналу із захисту вільної конкуренції дозволяють йому істотно впливати на рішення в антимонопольній сфері, оскільки, на відміну від Трибуналу, вища судова установа користується більшою незалежністю, укомплектована юристами та керується насамперед правовими аргументами, а не принципами економічної доцільності. Це зумовлює обговорення ефективності роботи спеціалізованого суду, висновки якого переглядаються судом загальної юрисдикції [14].

Висновки

За підсумками дослідження досвіду Чилі щодо запровадження Трибуналу із захисту вільної конкуренції зроблено такі висновки.

Особливістю чилійської моделі захисту конкуренції є вирішення питань застосування антимонопольних заходів безпосередньо судом – Трибуналом із захисту конкуренції, а не певним адміністративним органом, рішення якого, своєю чергою, можуть оскаржуватися у суді. Таким чином, Трибунал із захисту вільної конкуренції одночасно є органом захисту конкуренції, судом, який забезпечує дотримання прав і законних інтересів учасників провадження у відповідній справі, та суб'єктом, уповноваженим надавати висновки з питань антимонопольного законодавства.

До переваг такої системи можна зарахувати:

- комплектацію Трибуналу як професіоналами у сфері права, так і фахівцями в галузі захисту конкуренції, які мають розумітися на особливостях економічної теорії та достеменно знати проблеми економіки країни;

- забезпечення сталої практики правозастосування за рахунок зосередження всіх антимонопольних справ у єдиному органі;

- вирішення справ виходячи із загальносоціальних потреб: вимог, необхідних для розвитку економіки, забезпечення захисту

конкуренції, а не шляхом звичайного юридичного розгляду спору між сторонами, в якому досить значну роль зазвичай відіграють суто процесуальні дії учасників.

Недоліками чилійської моделі є:

– відсутність незмінюваності членів Трибуналу із захисту вільної конкуренції, обмежений термін їхніх повноважень, що може створювати залежність від політичних сил;

– концентрація в одному органі повноважень із застосування антимонопольних заходів та забезпечення дотримання прав осіб, щодо яких ці заходи застосовуються, що створює загрозу домінування адміністративної функції захисту конкуренції над юрисдикційними повноваженнями, які мають бути притаманними суду;

– обмежена кількість членів Трибуналу, що різко збільшує їхній вплив на розгляд антимонопольних справ і, своєю чергою, на економічні процеси в країні;

– скорочені можливості оскарження рішень Трибуналу – рішення по суті переглядаються лише Верховним судом Чилі.

Можна зауважити, що наразі створення в Україні окремого спеціалізованого суду для вирішення спорів із захисту конкуренції та вільної торгівлі за прикладом Чилі є недоцільним. При цьому досвід поглибленої спеціалізації суддів, особливий процесуальний порядок розгляду справ в антимонопольній сфері, необхідність докладного врахування, крім інтересів сторін, суспільних економічних потреб заслуговує на увагу. Так само варто винести на обговорення можливість запровадження спеціалізованих судових палат, які розглядатимуть вказану категорію справ.

У подальших дослідженнях доцільно опрацювати цілісну концепцію розгляду спорів у сфері захисту вільної конкуренції як самостійного виду провадження, а не як складника звичайного адміністративного чи, як пропонують окремі автори, господарського судочинства. З іншого боку, актуальним для науковців є подальше вивчення досвіду функціонування та можливого реформування Трибуналу із захисту вільної конкуренції в Чилі з урахуванням розпочатої у цій латиноамериканській країні конституційної реформи, яка, своєю чергою, згодом внесе на порядок денний питання змін в організації чилійського судочинства.

Список використаних джерел:

1. Мамченко Н. В Україні можуть створити Вищий спецсуд з питань захисту конкуренції. *Судово-юридична газета*. URL: <https://sud.ua/ru/news/publication/157336-v-ukrayini-mozhut-stvoriti-vischij-spetssud-z-pitan-zakhistu-konkurentsiyi> (дата звернення: 24.12.2020).

2. Проект Закону про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» № 2742 від 15.01.2020. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=67888 (дата звернення: 24.12.2020).

3. Швидка Т. Історія становлення і формування конкурентного законодавства (Іноземний досвід). *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 1, С. 50–54.

4. Fox, Eleanor M. and Trebilcock, Michael J., The Design of Competition Law Institutions and the Global Convergence of Process Norms. The GAL Competition Project. *NYU Law and Economics Research Paper*. 2012. № 12-20. URL: <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.2128913> (дата звернення: 24.12.2020).

5. Mauricio Paul Mass Santibáñez. Estudio de las modificaciones introducidas al D.L. № 211 sobre libre competencia en especial acerca del Tribunal de defensa de la libre competencia. Universidad de Chile. Escuela de Derecho. Departamento de Derecho Procesal. Chile. Santiago, 2011. 280 p.

6. Ana María Severin Honorato. El Tribunal de defensa de la libre competencia y el recurso de inaplicabilidad por inconstitucionalidad. Universidad de Chile. Facultad de Ciencias Jurídicas y Sociales. Chile. Santiago, 2012. 66 p.

7. Sanz Salguero, Francisco. Evolución del tratamiento de la colusión en Chile dentro del marco de la defensa de la libre competencia. *Ars Boni et Aequi*. 2018. Año 14. № 2. P. 11–52.

8. La libre competencia: Fija el texto refundido, coordinado y sistematizado del Decreto Ley № 211 de 1973. URL: <https://www.bcn.cl/leychile/navegar?idNorma=236106> (дата звернення: 24.12.2020).

9. Ezio Costa Cordella. Los Tribunales Administrativos especiales en Chile. 2014 *Revista de Derecho*. Vol. XXVII № 1. P. 151–167

10. Pablo Fuenzalida C. Mario Valderrama V. La potestad consultiva del Tribunal de defensa de la libre competencia: ¿Jurisdiccional o administrativa? *Revista de Derecho Administrativo Económico*. 2004. № 13. P. 181–198.

11. La Constitución Política de la República de Chile: Fija el texto refundido, coordinado y sistematizado del Decreto Ley № 100. URL: <https://www.bcn.cl/leychile/navegar?idNorma=242302> (дата звернення: 24.12.2020)

12. Álvaro Larrain Fierro. Análisis de la recomendación normativa del Tribunal de defensa de la libre competencia sobre servicios asociados a la utilización de tarjetas de crédito y débito de aceptación universal. 2019. URL: <https://lyd.org/wp-content/uploads/2019/01/cap-14-larrain.pdf> (дата звернення: 24.12.2020).

13. Tribunal de Defensa de la Libre Competencia URL: https://www.tdlc.cl/nuevo_tdlc/ (дата звернення: 24.12.2020).

14. Sophía Romero Rodríguez. Sobre los efectos de las decisiones de la Corte Suprema en asuntos jurisdiccionales con objeto conexo. *Revista Ius et Praxis*. Universidad de Talca – Facultad de Ciencias Jurídicas y Sociales. Año 25, 2019. № 3. P. 427–442.

Serhii Yedamenko. Competition Tribunal of Chile

The article is dedicated to the research of experience in establishing and activity of a specialized court for the protection of free competition in Chile.

The Competition Tribunal of Chile was established in 2003. The creation of a special court to resolve Anti-monopoly disputes is caused by the fact that the country's priority is the protection of the liberal model of economy, but it does not have a separate system of administrative and commercial courts. The Chilean Competition Tribunal consists of five members, who are appointed by the country's president for six years with the possibility of reappointment. Two deputies are also appointed. The court composition is partially renewed every two years. The Supreme Court based on the results of the competition submits candidates for the appointment. Two members of the court must be experts in the field of free competition and the other two – professional lawyers. Accordingly, one of the two deputies should represent the relevant professional groups. The leading role in the court of free competition protection is performed by the Supreme Court of Chile, to which the decision of the Tribunal on the merits can be appealed. The Chilean Competition Tribunal is a specialized administrative court, which performs certain functions that are more inherent to the executive than to the judiciary government bodies.

Among the main benefits of the introduction of a specialized court for the free competition protection are the in-depth specialization of judges, their knowledge of the economic processes peculiarities, detailed knowledge of Anti-monopoly law, predictable trial practice. Amidst the shortcomings of the Chilean system – the dependence of judges on the political system, limiting the ability to appeal the decisions of this court. As a result, the study made a conclusion about the inexpediency of establishing a separate judicial institution for the protection of competition in Ukraine, but the possibility of establishing specialized judicial chambers to consider relevant cases was suggested to be researched in more detail.

Key words: economic competition, judicial system, antitrust law, competition courts, judicial system of Chile.

